

stab, et tedda peab mudetama, ja jälle ülesärratatama. Saab wahheateg täis, mis muutmisse ehk uesündimisse ajaks temmale Jummalast seätud, siis on ommas tuppes näotumast ussist aulikkus ja näggusaks liblikaks sündinud, mis tuppe otsa lahtiajab, ja kui üks surnust ülesärratud, surema auga jälle ülestouseb, ja tule kätte lennab; sest et rõmaja linna, ja põrmopealne tule elajaks üllendud.

Oh inimessed! märkage sedda tunda, mis sellega, otsefui moistatuses surretikkule tähhendakse. Mis siin ühhest piisikessest ellajast näme ja õppime, jookseb täieste selle õppetusega kokku, mis pühha Paulus Korintusse ramato 15 peat. 42 ja 43 salm. inimesse ülestousmisest annab, kui ütleb: nenda on ka surnutte ülestousminne: anta külwatakse ihhu, auga ärratakse; nõdruses külwatakse, wäes ärratakse üles.

Üks liblika suggu, mis Wanna India ma pärris linnoenne on, ja Sidikedrajaks nimmetakse, heidab omma tangu, se on om-

mad piisikesed, siwaterra surnused munna-kesed, kolm, nelli, ehk wiiski sadda korraga, Mori pu lehhe peäle; päike autab neid ja tullewad piisikesed ussid wälja, mis nenda sõwad, kaswawad ja kesta ajawad, kui keik muud loka sõwad ussid, kui da sedda jo üllemal olleme rākinud.

On ussi aeg täis sanud, siis ta otsib witsaraufest; rōnnib temma otsa üles, ja haabab ennesele warju teggema, kus tuppel sees lua. Nenda kuida õmblik taggant sidi wälja wennitab, kui wõrku on teggemas, nendaks sidius ommast suust walged penikesed sidi lõnga wäljakehhib, ja senest raukessse otsa piisikesse kerrakesse kerrib, mis ni suur kui tui-kesse munna: agga, temma kerrib sedda nenda, et isgi kerrakesse sisse ja temma süddamesse jääb. Sedda tõed tehhes, kullub temmal terwe nāddal. Selle kerrakesse sees sünnib tuppe temma ümber, kuida? — sedda agga Jummal teab, kes sedda walmistab. Kaks nāddalad pärrast sedda on us liblikaks mudetud; uristab tuppel ja sidikerrakessest hauku läb-